

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrške slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

Cena Novin je na leto :		Dobijo se	Cena Novin z Marlijnim listom i Kalendarom Srea Jezušovoga vküp je na leto :
Zema	3 K.	Novine, Marijin list i Kalendar Srea Jezušovoga pri	domá, če za več naročnikov na eden naslov se pošilajo
v Ameriko	6 K.	KLEKL JOŽEFI,	če samo za ednoga
da naročnike Marijinoga lista, če se jih več na eden naslov pošila, doma	2 K.	vpok. pleb. v Čerensoveih,	v Ameriko vsakomü naročniki na njegov lasten naslov
v Ameriko vsakomü na njegov naslov	5 K.	Cseröld, Zalamegye. Naročnina i dopisi se tñdi k tomü moro pošilati.	8 K.
Cena ednoga falata je domá za naročnike Marijinoga lista 4 filere, za nenaročnike 6 filerov.			

„Edno malo i že me ne te vidili.“

— Ján. XVI. —

Pa zakaj? Záto, naj bi se skuzili i jokali, dokeč de se svet radüvao; záto, naj bi se po tem zgodilo, ka se obrázi vaši razvedrijo, skuzé posehnejo ino se žalost vaša obrné na radost.

Vsako dobro delo má težkoče svoje. Ženska v porodü, glejte, joče se. Polodelavec v znojü svojega obráza pripravla svoj krüh. Popotnik trüden, z mantráni ide svojo prášnato i blatno pot, žeja i glád ga trpinči ka omedleva dostakrát od trüjave, vročine i mraza.

Pa kda se je narodo človek, kda je obrodilo polé, kda je popotnik prišeo do namenjenoga cíla, te se pozábi teški znoj, trplenje i trüd, pa ostáne veséla radost v srci zavolo dobroga konca teškoga začétká.

Kem vékše je trplenje, štero dnes prestáti mámo, tem vékše de veselje, štero potom čáka na nás.

Z stárodávnih časov se mi síli edna dogodba pod pero, štera tñdi to svedoči, ka so že poganje spoznali, ka brezi trplenja ne veselja, či bi pa kde li bilo, te je to nevarno i pogüblivo veselje.

Bio je — právi tá dogodba — eden zmožen i glasoviten krao v Egyptomi, šteromi je vse povoli šlo, šteri je vsikdár i vseširo m srečo meo, pun bogástva, velika i žnožna vojska ga je prav bránila ino njemi zandrügim šče več správlala, je živo, kak ki že na zemli nebésa má. Ednok je toga krála pohodo njegov prijáteo, eden moder

grk, šteromi je krao pokázao vsa svoja bogástva, njemi pripovedávao svojo srečo, svoje zdrávie i veselje. Moder ga pita na to: „Pa si ne meo šče nikdár nikše žalosti, ali nesreče?“ —

„Ne,“ odgovoro njemi krao. „Prijáteo, pravo je na to moder, človeka v stálnoj sreči sam ešče ne vido, pa ga ne tñdi na sveti. Tebi se velika nesreča protü, záto ti dam presvet, či ga poslühneš: Naprávi si sám nikšo žalost, ka drügo, vékšo nesrečo odvrneš z tem od sebé.“ Pa ga je král poslühno; vzeo je svoj drági i lübeznívi prstan pa ga je vrgao v vodo, ka bi z tem sebi žalost i kaštigo naložo. Pa ka se je zgodilo? Drügi dén so kraleski ribičje ribo vlovili, v šteroj so naišli králov nájlépši i nájdragši prstan pa so ga z velikim veseljom prinesli králi nazáj.

Kda je to moder prijáteo zvedo, si je vküppobrao svojo potno butoro pa je etak pravo králi: „Zbogom, prijáteo, jas idem. Ni eden dén ne ostánem duže v toj hiži, štera tak dugo nema nesreče, ár kda ona pride, bo grozna za vse, kí v njoj prebívajo.“ Pa je z tem odišeo. Pa ne dugo potüvao, kda je že zvedo, ka so vojsko králeskoga njegovoga prijátla neprijátli zbili, sínü vmorili, na njega se je pa podrla palača pa vse pod sebé zakopala.

Tak so čütüli že poganje, Mi pa, kršćenice bole moremo znati od poganov, ka brezi trüda ne haska, brezi trplenja ne premáganja, brezi vélkoga pétka ne vüzma. Pa nas v tom naj

dnes potrdijo Jezušove reči kamo radi prenášali naše nevole, z šterih nam zrasté boži blagoslov, mir ino radost, či je prenášamo v iméni božem.

Bojna.

Desét no deset jezera mrtveci ruski se moro zakápati, štere so v Kárpátah zgübili, zato je većinomá mirovčina na toj bojnoj črti. Drügi zrok menjših bojov je pa tñdi onemoglost i opešanje.

130 kilometrov je duga bojna linija od Konjecne do Užoka, štero májo rusi samo v 10 kilometrov širini pr rokah na vogrskoj meji. No pri Bányavölgyi májo malo več, kakših 25 kilometrov širine. Je vredno bilo za té rob teliko desét pa desét jezér življenja žrtvovati? Moj Bog, kak strašen odgovor čaka na tiste krute zapovednike, ki brez zroka teliko krvi prelejéjo, teliko sirot naredijo, teliko strašnih kazni na svet prineséjo!

Da si ne trebe misliti, ka tá nedužno prelejána krv ne bi v nébo kričala? Glasno kriči i pride maščevanje na tiste, ki so krivci toga strašnoga boja. Pride čas, kda se bo gibala oblást tistih, ki zdaj tak mrzlo giblejo z svojov oblastjov površje zemlé i pošilajo neštete jezere v smrt.

Mi se junaško bránimo z Božov pomočjov. Zaistino ne moremo se Bogi zahvaliti, ka proti telikajšim sovražnikom ešče obstojimo. Več včiniti, kak naši vojáki včinijo, je nemogoče. Svet je občüdi je, dober Bog je pa naj li dale podpira. Bo je pa, če ne pozábi mo moliti za njé. Düšice nej ste odrevenele malo? Če tak, do roke naših vojákov tñdi drevéne. Z drevénimi rokámi pa nej mogoče zmáhati. Molimo stanovitno, ka hitrej zmágame, ka hitrej

pride veselí i blázeni mir v našo sredino.

Kda mo denešnje nedelo prosili blagoslov na naše polé, zamislimo si, ka za milijone je láni nej sejano, ka stojezerih je grob rodno pole, ka mesto zrnja krv človeča je vsejana... pa pošlino ob tom spomini vročo i žaréčo prošnje v nébo, naj zmága hitrej pride, naj mir se ne müdi. Polejmo pa svojo prošnje z ništernov spokornov skuzicov.

Važnejša poročila zadnjih dnevov so sledeča :

V Kárpátah je poprek mir, samo v Ložnih—Kárpátah so ešče srditi boji, ali nam nej na kvár. 1290 rusov smo znova zgrabili.

Na francozkom bojišči so med Mas i Moselom nájbole srditi boji. Ta krajina je meja med nemškov pokrajinov Lotharingijov i Francuzkim. Francozi bi tú radi nemce prek mejé stírali, je gnali do Rajne i je tam obládali. Misel je lepa, ali težko se dá izpeláti, ár nemci jáko močno stojijo, bár se je francozom posrečilo znova nikši menjši napredek narediti.

Kaj bi radi zavézniki z Türskim napravili? Razdelili bi si je radi na té náčím: Rusija dobi Carigrad i Armenijo, Anglija Mezopotamijo, Francija pa Sirijo. Če bi Grško ne bilo odstopilo od zaveznikov, bi njemi namenili dati Smirno i njéno pokrajino, zdaj pa to praj ponújajo taljáni. Če pa toga ne dobijo na svojo stran, si jo osvoji anglež. — Vogrski predgovor právi „Ne pijmo naprej na medvedovo kožo!“

Užok je naš. Cela ruska moč je nej mogla nam z rok strgati Užok prelaza, ka več, ešče so naše čete više njega 11 kilometrov v Galiciji notri i rivajo močno nazaj sovražnika.

Zgübe rusov v Kárpátah meseca márciuša. Ruske novine pišejo, ka je ruska vojska več zgübila v Kárpátah, kak vláda naznája. Poleg računa njuvoga je márciuša meseca v Kárpátah spadnolo više stojezer lüdih, ranjenih je pa više 200 jezér.

Boj v zraki. Tak nemški, kak francozki i angleški zrakoplovci mečejo bombe dol z zraka, štere rüšijo zidine i kolejo nedužne lüdi.

Napád na Dardanele se ponávla. Türki se močno bránijo i so vse topove iz Carigrada v dardanelske trdnjave spravili.

Na Čarnom morji so ruske ládje obstrelávale türska mesta *Eregli* i *Zunguldak*, ali brez uspeha. Posrečilo se njim je samo ništerno²jadmico potopiti.

Omamljive bombe. Tak francozi, kak angleži strelajo vó takše bombe, štere, kda se razpočijo, májo takšo zdüho, štera omámi človeka. Namen njuv je to, naj té omamljene sovražnike ležej premágajo.

Ruski častnik od vogrskih vojákov. Eden ruski častnik, ki je v nemško vzevzétništvo prišo, právi od naskokov vogrskih vojákov: „*Pri naskoki se vogri nájbole odliknjejo. Nema pára, z kakšov navdüšenostjov skočijo na naše postojanke i nato je navdüšenje pripela, ne pa strahúvanje. Pri naskokah so vogrski húsárje tüdi i zvrstni.*“

Dom i svet.

Japonec v Ameriki. Japonska je vojsko spravila v Južnoj Ameriki v Meksiko, kde so veliki znáni punti. Edna ládja njemi je brž v tom kráji na nával prišla i záto. Severna Amerika pa se boji, naj ne bi drügoga namena mela i záto amerikske novine strastno pišejo proti Japonskoj i dregajo vládo, naj ona tüdi pošle tá vojsko.

Albanija. Pét jezér vstášov napada mesto Durazzo i zahteva, naj se njim Essad paša vdá.

Nemčija. Nemška vláda je zapovedala vsem svojim podložnikom ki so po Europi rastepeni i so za vojáke vzéti vsem nenüdoma črnovojnikom do 35 let domo priti i se pri svojem vojáskom poveljništvi zglasiti.

Državni zbor naš se je odpro v pondelek 19-ga. Več právd je pred njega položeno, med šterimi je nájvažnejša tá, ka se doba čarnovojniških let raztégne do 50 let od 18-ga. Črnovojniki od 18, do 42 let so dužni iti v boj, od 42 do pétdesét pa samo če bi zaistino sila bila, ovak do pa navadno oprávlali drüge vojáške slüžbe, kak straže itd. — V Austriji je tüdi spodoben ukáz dáni.

Kukorica v Zala županiji je vsa zastávlena i se ne sme nikam spraviti, niti od pét metercentov več potrošiti brez dovoljenja poglavárstva, dokeč od ministra ne pride ali dovoljenjé na trošenjé, ali pa zapoved na prekdávanje zrnja. V petih dnévah se more vsa kukorica vküpopisati i do mája 5-ga more gospodárskoga društva predstojnik osobito ministri naznaniti uspeh. Melo slobodno inam vozimo.

Dár pápe. Sv. oča je 25 jezér koron poslao od boja teliko trpéčim polákom i rávno teliko belgijcom pa blagoslovo i potolažo v milom pismi obá tláčeniva národa.

Ruski poslanik na Taljanskom je postao Giers Mihál, ki je dozday v Carigrádi zastopao svojo vládo.

Grčki ministerski predsednik, Gunaris, je odlikovan z velikim križom Svetoga Odküpitela. Ljüdstvo se ga drži. On je naš prijátel v tom boji.

Krumpli v Beči. Na bečkom trgi moro krumple peči i tržiti za one, kim krüh ne dohája.

Vojna francozki križ. Vláda je odrédila naprávlanje vojnoga križa za hrabre vojáke. — Prle so ga trli, zdaj ga nazaj spravljajo. Hvala Bogi.

Dogodki z vojne.

Ziv zakopani pa rešeni.

Eden ranjenec z srbskoga bojišča pripovedavle sledeča :

Ednok se je zgodilo, ka smo celi den ležali pa počivali, či se to more zvati počitek na mokrih tleh pa v mrazi v strelskom jarki. Da je nej bilo celi den nikšega boja pa strelanja, so postali dečki kuražni pa so začnoli po dva po dva iti na travnik, šteri je nej bio zavarüvani, ka bi se tam malo razhodili pa segreli, zato ka so bili siti že ležanja v jarkaj. Tak je prišeo tüdi naš stotnik, močen človek, z svoje lüknje pa se je začno šétati po travniki, kak či bi bio na dvorišči domače vojašnice. Za kratek čas sta bila pri njem tüdi poročnik pa šče eden drügi častnik. Kadili so, si pogučavali pa postaplali. Med tem je prišeo naš bataljonski trompetaš, ka bi nekaj naznano našemi stotniki. Komaj je spregovoro trompetaš reči „ponižno javim“, pa je že sfüčkalo nekaj v zraki, šteri füč nam je bio dobro znani, pa je vdarilo na zemlo komaj dva stopaja daleč od njih. Sovražni šrapnel je spadno kak gromska strela z čiste vedrine. Zemla se je skadila. Od cele družbe, štera je bila pri stotniki, smo nej vidli nikoga več. Že smo mislili, ka je šrapnel raztrgao vsevküp na žalože. Nekelko dečkov je skočilo z jarkov pa so šli bliže, ka bi spobrali konči ostanke tak strašno ponesrečenih častnikov. Med tem je pá nesreča nej bila tak velika. Dečki so šče nej prišli zevsema do tistoga kraja, pa so že zaglednoli poročnika, ka je vednako stao pa stepao z sebe zemlo, ov častnik je pa klečao pa si je brisao lice; zatem so zaglednoli tüdi trompetaša, ki je pihao pesek s trompete. Samo stotnika je nej bilo mindri. Premino je, kak či bi ga odneso veter ali pa požrla zemla. Da je nej bilo od njega nikšega sleda, zato so začnoli dečki pregledjüvati pa

preiskavati odšrapnela razrito zemlo. Pa glejte: trompetaš je samo ednok zapazo stotnikovo peto z ostroglami. Vsi vküp so začnoli zdaj rovati kak krt po zemli pa so za nekoliko veseli minot odkopali našega junaškoga stotnika pa so na velko veselje zapazili, ka njemi ešče žila bije. Nato se ga odnesli v njegovo luknjo, so njemi odpnoli obleko na šinjeki pa njemi dali malo vode i žganice. Naskori potom je prišeo stotnik k zavesti. »Nikaj, nikaj, dečki, omotilo me je, podrlo pa zasipalo, nego zdaj je že vse dobro!« je pravo stotnik pa si je poglado svoje velke mustače. »Zdaj pa vsaki na svoj prostor, ka paline bi šteroga kaj doletelo!« je zapovedao stotnik. Zatem se je pa obrno k poročniki pa njemi je pravo: »No, jaz zaistino lejko povem, ka sam živ bio zakopani.«

Strel mrtvoga.

To se je zgodilo na francoskom bojišči. Bio se je krvavi boj. Na bojišči je stao močen francoz, ki se je ravno pripravlao, ka bi strelo. V tistom meg-njenji ga je zadela sovražna krugla v srce pa je obležo na mestu mrtev. Ešče v smrti je krčevito držao svojo puško. Po bitki so pobirali na bojišči mrtve pa ranjence. Eden vojak je šteo vzeti tomi mrtvomi vojaki puško z rok. Gda se je nagnjo, je puška nedovedoč počila pa je zadela vojaka v prsi. Spadno je na tla pa je bio kmesti mrtev. Pokopali so ga potom z ovimi mrtveci vküp v eden grob.

Pismo z zavzetništva.

Te dneve je dobila edna ženska pismo z dalešnje Azije. Pisao njoj je njeni mož, od šteroga je že davno bilo razglašeno, ka je mrtev. Pismo se glasi etak: „Lüba moja žena, draga moja deca! Nigdar sam si nej mislo, ka bi mogeo tak daleč od vas zdihavati po svojem domi. Pa boža vola je bila to. Po krvavoj bitki dneva 31. augusta smo bili vrženi nazaj pa zavzeti. Bilo nas je več zgrablenih pa odpelanih v Rusijo. Vozili smo se celih 18 dni. Gda bomo se mogli znova viditi, to ne vem. Mislim pa, ka prle nej, gda mine boj. Zdrav sam, hvala Bogi i Materi božoj. Najhüjše mi je, ka od vas nikaj ne vem. Vsaki den molim za vas. Ka se tiče gospodarstva, vodi je sama, kak najbole znaš. Bog daj, ka bi se vsi zdravi pa veseli mogli palí viditi. Težko mi je, ka nemam tü nikšega znanca. Pisao vam bom znova, kak najprle bom mogeo. Kak se mi tü godí, to vam povem, gda pridem domo. Želno čakam pismo od vas. Ešče ednok vas prav srčno pozdravljam pa z Bogom ostanite.“

K tomi pismi telko pripomlmo, ka se znabiti vnogi naš vojak nahaja v zavzetništvi na Ruskom, od šteroga je pa doma razglašeno, ka je že mrtev.
(Dale.)

Dén brez dima!

Lepa miseo se širí po celom držánji naime: ka moški, ki so domá 1-ga risálsščka, naj ne kadijo, nego vsaki naj tiste peneze, štere bi té dén zakádo, dá družtvi štero pomága dela nezmožne vojáke. Mi katoličanci bi té dén to naše zatajévanje lahko darüvali tüdi Bl. D. Mariji na prvi dén njénoga meseca za mir pa bi stem naednok dvoje dobro delo včínoli. Penezi se lahko poberéjo 2-ga risálsščka pri cerkveni vrátaj! De dobro?

Zela našega vojáka.

I.

Tü daleč od doma
Si mislim na té
Prekrasna dolina
In točim skuzé.

Tá pošlem svo düšo
Na hribe, dolé,
Tá daleč, gde krasna
Mi Múra tečé.

Pa vidim v tak misli
Vsa mesta, in kraj;
Gde zibka mi stála:
Zemelski mi raj.

Tü rož'ce cvetejo,
Tam zelen je gáj
Vse krasno in lepo,
Kam' silim nazáj.

Kak srečno bi bilo
Mo revno sreé
Či stálno bi vidlo
Té sladke dolé.

Pa žalost! Ne more
Zleteti šče tá!
Tü more živeti,
Gde nema mirá!

II.

Med slovence sili sree,
Med slovence tá domo,
Med slovence tá gde dekle
Lepe pesmice pojo.

Rožice, gde lepe cveto,
Lepo zeleni se breg,
Lepo doni pesem ptičkov
Po dolini, gozdi prek.

Ešče enkrát daj mi pridti,
Bože, ta v mojrojtstni kraj!
Ešče enkrát mi dopüsti,
Vidit' mi zemelski raj!

Ešče enkrát naj le čüjem,
Deklice tam, kak pojo,
Ptice v gozdi, kak slavijo
Rože v hribi, kak cveto.

Mirosláv.

Glási.

Dár vojákov. Z južnoga bojišča so nam poslali na podporo našega slovenskoga tiska: Vinčee Števan četovodja z Renkovec 1 K, Gábor Pavel poddesetnik z Ivánc 2 K, Antolin Mihál z Ivánc 1 K, Špilák Števan z Ivánc 2 K, Horvat Števan z Bükovnice 2 K, Horvat Števan z Filovec 1 K, Žížek Jožef z Gančan 1 K, Balazic Ivan z Dokležovje 1 K, Miholič Jožef z Garašnice 1 K, Špilák Martin rojen v Málojpolani, stojéči v Pečühi 1 K, Vküp 13 K. — Drági vojáki, ne želomo mi domáči od vás nikšega darü, rajši vam mi pošilamo dáre, keliko moremo i prevüpamo. Ali da ste nam ga z dobrohotnoga srcá iz ljubavi do svojega miloga maternoga jezika poslali te, kda vi jezero bole potrebüjete podporo, kak mi domá, z genjenim srcem smo ga sprejeli i se vam za njega toplo zahvalimo pa vas globoko sklenemo v naše ljubéce srcé, iz šteroga do vrele molitve kipile za vás. Dobre düse, naj vas blagoslovi Srce Jezušovo za té plemeniti dár. . .

Rumenice v tábori. Gábor Pavel poddesetnik v 20. domobranskem pešpolki nam naznánja, ka je v njuvoj stotniji vsaki vojak dobo edno rumenico za spomin k vüzmi od svojega stotnika, ki je tak dober človek, ka njemi daleč trebe pára iskati.

Nova znájdba v Bogojini. Naročnik bogojanski nam naznanja, ka so tam napravili poceni izvrsten biks. Delali so ga pa tak, ka so vzeli vogelje, to na melo semleli i med to za 4 filere navadnoga biksa pomali notrištrügali i dobro mešali. Na té náčin so napravili za 4 filere pol litra čistila. Pri čiščenji obüteli pa moremo nato paziti, ka se ne sme te novo narejeni biks na obüteli posüšiti, nego moremo ga po mázanji včasí voščiti z cotov, ali kéfov. Či bi se nam posüšo prle, kak bi ga razvoščili, moremo ga ešče namazati. Sveti se praj ponjem obütel bole, kak od navadnoga biksa. Posküšajte!

Zakaj je v Galiciji teliko vüši. Eden slovenski vojak nam piše, ka so njemi to poláki etak razložili: Prinas, kda župana (rihtar) devajo, si nažgéjo občinsko pipo, štera šest ceví má. Z té pipe moro moški vlečti i kda vlečejo, brado májo na stol naslonjeno, po stoli se pa šéče edna vüš. Koga tá velika sreča nájde, ka njemi gospá vüš brado pohodi, on je zvoljeni župan. Zato je prej v tak velikom poštenji vüš v Galiciji, ka jo vsaki gospon má, od njih jo pa te páver tüdi dobi.

Ogenj v logi. V Bükovnici je zgorelo 800 plügov logá. Polovina je vužgana, polovina pa po nepazljivosti zgorela.

Zgorela je v Radovcih Gomboc Jožefa žena, kda je v gorečo hišo šla po pozábljene peneze. Mož, ki jo je ščeó rešiti, je tüdi teško požgáni.

Vojáški konji za 100 koron. Minister domobranski je prepovedo vojaške konje, šteri so več ne za vojsko, po licitaciji ali trgovcom odávati, kak se je to dozdej godilo. Konji se moro kmetom odati i ednoga poprečna cena je 100 koron.

Mrtev srbski zvezetnik. V Küsegi je mro srbski zvezetnik Macianovic Ljubomir, poročnik iz 14-ga pešpolka v 30. leti svoje starosti.

Hrabrostne svetinje meseca márciuša. Meseca márcia je vojáško poveljništvo 7273 hrabrostnih svetinj razdelilo med vojake junaške. Zláto svetinjo je dobilo 48 iz skupne vojske, 26 avstrijski domobranci i 3 vogrski domobranci. — Srebrno I. reda je dobilo 1127 iz skupne vojske, 451 avstrijski domobranci, 175 vogrski domobranci i 14 mornanje. — Srebrno II. reda je dobilo 3512 iz skupne vojske, 1127 avstrijski domobranci, 770 vogrski domobranci i 20 mornarje.

Pohvalnost 83. pešpolka. 83. pešpolk, v šterom naši dečki iz železne županije slúžijo, je dobo za volo žilavosti svoje, z šterov se drži proti sovražniki, častno imé „železen polk.“ — Poveljnik polka je pa sledéčo pohvalnost poslal v Szombathely, k mestnomi županí: *Z veseljom vam naznanim, ka se je naš polk aprila 2-ga pod mojím vodstvom na 1230 meterskoj visini v težávnih okolščinah proti premočnomi sovražniki srdito ali zmagovalno borio i je zevzeo 150 lidíj. Na sovražnikovoj strani je više 300 ranjenih i 400 mrtvih obleglo na bojišči. To je bio slavni véliki pétek polka z železne županije. — Žilava vstrajnost i junaško obnašanje naših vojákov više vse hvále stoji.“*

Smrt ednoga našega maloga širitela. Širiteli tišinskomi je pri razdeljenji Novin na veliko pomoč bio Ribáš Jožek, šolar iz 3-ga razreda. Nevtrüdljivo je širio dober slovenski tisk i tak pravičen bio, ka ni ednoga filera nikdár nej pri sebi obdržao. Deček je zdoy mro. Njegov sprevod je bio mil i genljiv. Šolarje so z cérkvi šli k hiši i ga tam odnet sprevodili na pokopališče. 10 šolarov i šošarska družba je tüdi svetila pri mrtvom teli. Svetlost pri grobi pomeni večno svetlost. Daj jo dúšici pokojnoga dobro Sree Jezu-

šovo! Máli Jožek pa naj v nébi prosi za svojo pajdáše, za slovenske dečke, ka do k njemi spodobno radi čteli i širili naš dober slovenski tisk.

Premino je Kleiderman Martin z Sr. Bistrice v Kárpátskih bojah febr. 1-ga. Ne vemo, je vlovljen, ali pa mrtev.

Mrtvi vojáki. Tivadar Števan z Vélkepolane je mro v *Rzesow-i* l. 1914. okt. 30-ga od griže. — Puskás Jožef z Krájne v Kárpáta. Slednje reči, štere je ženi pisao, te drügi so bilé: „Ne žalosti se, drága žena, jaz ščem trpeti za domovino do slednje kaple krvi. Tisti je nej voják, ki se boji trpeti za domovino.“ — Obema daj odičeno Šrce Jezušovo nebesko dík!

Krádnejo Novine. Z edne gornje občine smo dobili tožbo, ka tam máli i veliki župan keléče roke máta i se njima ništérni falat Novin vsele gorzgrábi, kda pride. Spoznalo se je pa to tak, ka sta v tiskarni naštampano število dolzbrisala i z klajbasom tá menje napisala, kak je štampano bilo. — Naj pazita, ka kaj na škrample ne dobita. Ki ščeé čteti, naj se njemi 3 krone ne milijo.

Slovo. „Aprila 11-ga smo prisego doldjáli i vernoščo obečali našemi svetlomi králi i našoj lepoj domovini mi čarnovojniki i idemo z žalostnim srcem, čerávnno odzvüna veséli, na bojišče. Naj nam samo drági Jezuš i Dev. Marija bota na pomoč. Zdej pa vzemem slovo od vseh naših drághih dúhovnikov slovenskih, ki so nam dosta lepoga zrnja návukov v srce zosejali od vse rodbine. Molite Bogá za nás siromáke! Zbogom tüdi vsi starci i starice, fanti i no deklina, živite, kak Bog zapovedáva. Zbogom i ti mála deca! Moli Bogá za vaše siromaške oče! Zbogom fara törjanska i bogojanska, daleč si nas dála iskat svojga grobčeka. Zbogom! Zbogom! Živio Vogrška! *Fr. Jágerič z Filovec.*

Glás z bolnišnic. Eden naš ranjenec nam piše, kak genljivo je, kda domáci pride obiskávat svoje ranjene vojáke. V roke si ščeó ségnoti pa nema drági mož roké, ne more je tivarišici podati; ne more brat brata obiskavajočega sprevoditi, njemi pot posoditi, zgübo je obe nogé; nájbole genljivo je pa bilo, kda sta oča i mati pohodila sina i jihva té vse zbašlao po obrázi, kda sta k njegovoj posteli stopila, ár je oslepno na obe oki. Pa na vnoge jezere so takši lazarje. Má záto srcé tisti, ki v teh žalostnih razmerah popijáva, poplesáva! — Bog ga na naj sodi!

Svétek Marije, matere dobrega sveta, ali tanáča bodo obslúžávali salezijanci majnika 2-ga v Veržeji.

Bog te čuvaj, Bog vas vodi! To želemo našemi vrlomi širiteli iz Bojnečkoga na bojišče, odhájojočemi, ki se je z sledečimi vrsticami poslovio od nás: „Hv. B. J. Kr. ! Drági moj Gospod Klekl ! Že sam na poti, že sam v vlaki, idem na bojno pole, idem na on oltár, kde se prikážem za dár domovini; idem, kam mi je náloga, naj bránim našo domovino. Idem vesélo, nej sem sám, iz Bojnečkoga nás je više 40 v našoj stotini, idemo kak bratje. Vü-pam se, da nás že naš nebeski oča pomore nazáj domo. Moéno se vüpan, da me bode Bog vodo. — Zdej je fično vlák! — Idemo, idemo, z Bogom! Bog zná, če pridemo nazáj! — Srčno pozdrávlanje njim pošlem. Bog ne dáj, da bi to bilo obslednjim. Z Bogom! Jezérkrat z Bogom! Naj bode z menom tüdi.“ *Lojz Drávec.*

Na Angležkom so zadržáni 23 let star Sampt z Gerlinec, Závec Jožef, 27 let star, z Števánovec i Zelko Vince 38 let star, z Sobote.

Dári na žižkovsko kapelo. Amerikanci naši v Chicagi stojéči so na olupšanje kapela sv. Florijana v žižkih sledéče dáre poslali do rok župana občinskoga: z Žižkov: Kuzma Matjaš, Grašanovič Ivan, Trajbar Jožef, Hozjan Matjaš Gáborov, Fujs Štefan i žena, Zver Anton Fujsov, Tibaot Ivan Kociprov, Nemeč Marija z možom, Šarjaš Štefan, Krámar Jánoš z ženov, Hozjan Kata, Žalik Jožef Balažek, vsaki 10 koron. (Dale.)

Pošta.

Útroša Jožef. Chicago. 841. Rush Str. Rear. Dobo sem 5 k., na novine, 3 k., na listi i 2 k. na samostan. Bog vama lepo plati. **Stajer Števana žena.** Žalostno novico ti morem naznaniti, tvoj mož, ki je v Ulajtineh l. 1886. rojen je mrtev. Naj njemi da dober Bog večni mir i pokoj. **Režonja Ferenc. Renkovci.** Vaš sin je ranjen. Ne je pa prišo glás, kde leži. **Smej Jožef** rojen leta 1884-ga v Bogojini, je premino, rávnotak tüdi **Vučko Martin** iz Srednje, bistrice. **Marič Maria. Beltinci.** Kavaš Števan je ranjen. Da ne ga mesta naznanjenoga, kde bi ležao je brščas ranjen vlovlen. **Ritlop Jožef Bučkovci.** Čagran Alojz je premino. Od ovih drüghih, kak zvedávate pa ne prišeo glás, da bi bili mrtvi, ranjeni, betežni ali vlovleni. **Lütar Ana. Törnišče. Puhan Jožefa žena, Tešanovci. Horvat Šandora žena. Gradišča. Zver Ana. Brezovica. Polánec Klára Brezovci. Keréc Jürja žena Ottovci. Kosednar Jürj. Repóci. Lápoša Jánoš. Sotina. Mencigár Jožefa žena. Ropoči. Fujs Mihál. Vancar. Proséčka vés.** Od vaših ešče nej prišo glás, da bi bili mrtvi, ranjeni, betežni, ali vlovleni. **Slivnjek Ferenc. Sebeborci.** Kda dobimo imena onih, ki so v Premislini bili, bomo je že objavili, samo naslov nam naj vsaki od svojega pošle. Vaše je vrédi. **Drügi pozvedávajoči** naj potrpijo, že objavimo od njuvih, kda réd pride na njé. Ki prle zvedáva prle more tüdi odgovor dobiti.